

1) Ὁ βαδίζων ἐλαφρῶς, ἄνευ κρότου Ζάκ. κ. ἀ. Πβ. ἀλαφρῷ 2. 2) Ὁ ταχέως βαδίζων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Κουνάχα αὐτὸς οὐ ἀλαφρουπάτ' μπονορεῖ νὰ τὸν πάρ' μουνημαρις ἀπονδῶ ὡς τὸν Μ'σουλόργ' (ἡμπορεῖ νὰ πάγη ἐν ἥμέρᾳ εἰς τὸ Μεσολόγγιον). Συνών. ἀλαφρῷ πόσαρος.

ἀλαφροπατῶ, ἐλαφροπατῶ Κῶς Πάρ. κ. ἀ. ἀλαφροπατῶ Σίφν. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. 339 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ονή² 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Πατῶ ἐλαφρῶς, κάμινω ἐλαφρὰ πατήματα, βαδίζω ἐν κρότου Πάρ. Σίφν. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. : Ἐλαφροπατεῖ σὰν γάττος Πάρ. || Ποιήμ.

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφροπάτησε κ' ἐστήθηκ' δύπροστά μου καὶ μόδειξε τὴ μύτι τον γιὰ τὴ σκορδομυτιά μου (ἐπίγραμμα σκωπτικὸν εἰς ψεύστην) ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

Καὶ τὰ παιδὶα ἀλαφροπατοῦν σὰν γὰ μὴ θέλουν νὰ ταράξουν τὸν ὑπνόν νεκροῦ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 2) Εἴμαι κοῦφος, φαίνομαι μωρός, ἀνοηταίνω Κῶς Πάρ. κ. ἀ.: Αὐτὸς μοῦ φαίνεται πᾶς ἀλαφροπατεῖ λιγάκι Πάρ. || Ἀσμ.

Τῆς μάννας ἡ παραγγελὰ πατοῦσε 'ς τὲς δκάδες, μὰ διγός της ἐλαφροπατεῖ καὶ κυνηγᾶ κυράδες

Κῶς. Συνών. Ιδ. ἐν λ. ἀλαφροφέρνω 2.

ἀλαφροπερπάτητος ἐπίθ. ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 47.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφρῷ περπατῶ, δι' δι πβ. ἀλαφρο-. Ὁ περιπατῶν ἐλαφρῶς: Συνάζονται κ' οἱ ὑπαξιωματικοί, ὅλοι ἀλαφροπερπάτητοι καὶ τοελεπήδες.

ἀλαφρόπετρα ἡ, ἐλαφρόπετρα Πόντ. (Χαλδ.) —Λεξ. Λάουνδ. Βυζ. Ἡπίτ. ἀλαφρόπετρα σύνηθ. ἀλαφρόπιτρα Θράκ. (Σουφλ. κ. ἀ.) Λυκ. (Λιβύσσο.) Σάμ. κ. ἀ. ἀλεφρόπετρα Σύμ. ἀλαφρόπετρα πολλαχ. ἀλαφρόπιτρα Θράκ. (ΑΙν.) Ἰμβρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷς καὶ τοῦ ούσ. πέτρα.

Ο μαλακὸς καὶ εὐθρυπτος λίθος, κίσηρις καὶ μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἐλαφρόνου, τοῦ ἀνοήτου ἦ καὶ τοῦ κατοίκου τῆς Θήρας, διότι ἡ νῆσος βρίθει κισήρεως ἔνθ' ἀν.: "Ἄμον ἐλαφρόπετραν ἔρται ἀπάν' 'ς σὸν νερὸν (ώς ἐλ. ἐπιπλέει. Ἐπὶ πταίστου ὑποκρινομένου τὸν ἀθῶν) Χαλδ. || Φρ. Ο δεῖνα εἶναι ἀλαφρόπετρα! (εἶναι μωρὸς ἦ Θηραῖος σύνηθ. || Ποίημ.

Τρέχονταν καὶ ψάχνονταν γ' ἀλαφρόπετρες τ' ἀγώρα

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 38. Συνών. *ἀλαφρολάλατσο.

ἀλαφροπηδῶ ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 95.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πηδῶ.

Πηδῶ ἐλαφρῶς: Τὰ κουνέλια ἀλαφροπηδοῦσαν κ' ἐτρύπωνταν.

ἀλαφροπιάνω ἀμάρτ. ἀλαφροπικάν-νω Κύπρ. ἀλαβροπικάν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλαφρῷ καὶ τοῦ ρ. πιάνω.

Πιάνω, λαμβάνω τινὰ ἐλαφρῶς μόλις ἐγγίζων αὐτὸν: Ἀσμ.

'Ἀλαφροπηγάσ' με, Διγενή, πονῶ τὰ κόκκαλά μου.

—'Ἀλαφροπικάν-νω, Χάροντα, γελᾶς μον τδαι μοῦ φεύκεις (ἐκ τῆς πάλης Διγενῆ καὶ Χάρου).

Τδὲ ἀλαβροπηγάσ' με, Διενή, γιὰ νὰ σ' ἀλαβροπηγάσω.

Τδὲ ἀλαβροπικάν-ν' δ Διενής τδαι σφιχτοπικάν-ν' δ Χάρως.

'Αντίθ. σ φιχτοπικάνω.

ἀλαφρόπιασμα τό, ἀμάρτ. ἀλαφρόπιασμαν Κύπρ. ἀλαβρόπιασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφρῷ πιάνω.

Τὸ νὰ πιάνῃ τίς τινα ἐλαφρῶς.

ἀλαφρόπιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαφρόπιστους Μακεδ. ἀλαφρόπιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷς καὶ τοῦ ούσ. πιστι. Τὸ ἀλαφρόπιστος καὶ παρὰ Σομ., παρ' φ καὶ ἐλαφρόπιστος.

Ο εὐκόλως πιστεύων, εύπιστος.

ἀλαφροπόδαρος ἐπίθ. Κρήτ. —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλτικὸς) ἀλαφροπόδαρος Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρῷς καὶ τοῦ ούσ. ποδάρι. Τὸ ἀλαφρόπιστος καὶ παρὰ Σομ.

Ο ταχέως βαδίζων, ταχύπους. Συνών. ἀλαφροπάτης 2.

ἀλαφρός ἐπίθ. ἐλαφρός Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. κ. ἀ.) Ποντ. Κερσα. Χαλδ. κ. ἀ.) ἐλαφρὺς Λεξ. Περιδ. ἐλαφρός Εύρ. (Κυρ.) Μαφρός Μακεδ. ἡλαφρὺς Θοάκ. (Μάδυτ.) ἐλαφρός σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οφ. Τραπ.) ἀλεφρός Σύμ. ἐλαφρὺς Αύδο. Θράκ. (Άδριανούπ. Καραγ. κ. ἀ.) Κρήτ. (καὶ ἀλαφρός) Πελοπν. (Οίν.) Σάμ. κ. ἀ. ἀλαφρειός Κεφαλλ. (καὶ ἀλαφρέη) Κυθν. Κύπρ. Σάμ. (καὶ ἀλαφρός) ἀλαβρός Κύπρ. ἀλαβρειός Κύπρ. (καὶ ἀλαφρός) ἀλαφρῷ Απονή. ἀφρε Τσακων. ἀλαφρὸς Θράκ. (ΑΙν. Μάδυτ. κ. ἀ.) Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν. κ. ἀ.) Πόντ. (Οίν. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀλαφρὸς Απουλ. (Καλημ.) Καππ. (Άνακ.) ἀλεφρὸς Καππ. (Άραβαν.) ἀλαφρὺς Εύβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) κ. ἀ. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 125,119 ἀλαφρείς Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ. Θηλ. ἀλαφροειά Σαμοθρ. (Χώρ.) ἀλαφρειά Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἐλαφρός. Τὸ α ἐκ τοῦ ούδ. πληθ. τὰ ἐλαφρά - τὰ ἀλαφρά, ὅθεν ἀφ' ἐνὸς μὲν κατ' ἀναλογ. ἀλαφρός, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ τ' ἀλαφρῷ καὶ περαιτέρῳ κατ' ἀναλογ. καὶ ἀλαφρός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ. Ο τύπ. ἐλαφρὺς-ἀλαφρὺς κατὰ τὸ ἀντίθ. βαρύς, δ δὲ ἀλαφροειός ἐκ τοῦ θηλ. ἀλαφροειά. Διὰ τὸν τύπ. ἀλαφρέος ίδ. ΒΦάβη Γλωσσ. Επισκ. 41. Τὸ ἀλαφρός καὶ λαφρὺς καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάρος, ἐλαφρός, κοῦφος κοιν. καὶ Απουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καππ. (Άνακ. Άραβαν. κ. ἀ.) Πόντ. (Οίν. Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ξύλο ἀλαφρό. Πέτρα ἀλαφροειά κοιν. Σὰν τὸν ἀφρὸς ἀλαφρὸς Αδριανούπ. Ἀλεφρόν γονμάρι Σύμ. Ἐγὼ δοσ' σ' ἐσὲν κι ἀλλο ἀλαφρὸς είμαι (ἐγὼ είμαι ἀπὸ σὲ ἐλαφρότερος) Τραπ. Χαλδ. Τὸ ξύλον δοσ' σὴν πέτραν ἀλαφρὸν ἔν' (τὸ ξύλον είναι ἐλαφρότερον ἀπὸ τὴν πέτραν) Τραπ. Ἐλαφρὸν χέρι (τὸ μὴ καταφέρον πλῆγμα δύσνηρον. Αντίθ. βαρὺ χέρι) Κορινθ. Φρ. Εἶναι ἀλαφρός 'ς τὸ νοῦ - 'ς τὰ μυαλὰ ἦ είναι ἀλαφρός ἀπὸ μυαλὰ (ἐπὶ

